

Hırsın ilâcı, zenginliğin kaynağı: Zekât

Hasan Arslan: “Yirmi İkinci Mektûbun İkinci Mebhas’ındaki suâlin ikinci hâşiyesinde, ‘eskiden verdiği kırkta ki, her sene gâliben ve lâakal ribh-i ticârî ve nesl-i hayvânî cihetiyle, o kırkta taze olarak on adet verir.’ cümlesini açıklar mısınız?”

HIRS KAYBETTİRİR

Hazret-i Üstâd Yirmi İkinci Mektub’un İkinci Mebhas’ına hırs’ın bir mahrûmiyet sebebi olduğunu zikrederek başlar. Devamında kanaatin bitmeyen bir hazine olduğunu ispat ederek Mebhas’ı bitirir. Hırs hüsrana ve batmaya sebeptir. Hırs gösteren Müslüman yükselmez, manen olduğu gibi, maddeten de hırstan zarar görür.

Üstad Bedüzzaman misaller sunar: Ağaçlar ve bitkiler hırs göstermezler, kanaatle yerlerinde dururlar; rızıkları onlara koşarak gelir ve kanaatlerinden dolayı öyle bir bereket bulurlar ki, pek çok hayvanı beslerler. Hayvanlar ise hırs ile rızıkları peşinde koşuyorlar; çoğu zaman pek çok zahmetle ancak rızıklarını elde edebiliyorlar. Hayvanlar dairesi içinde zaaf ve acz ile bilinen bütün yavruların rızıkları, en mükemmel bir surette rahmet hazinesinden veriliyor. Hırsı ve saldırganlığı ile bilinen canavarlar ise, pek çok zahmetle rızıklarını ancak kazanabilmektedirler.

Faizin altında, haram helâl demeden kazanma hırsı vardır. Bu kayba sebeptir.

Oysa zekât, kanaat ve tevekkül içindeki Müslüman’ın sâlih amelidir ki, zenginliğe açılan kapının anahtarı hükmündedir.

MALI ZEKÂTLA İSTEMELİ

Malı çok seven Müslüman, malın çok gelmesini hırs ile değil; kanaat ile talep etmelidir. Yoksa kaybeder. Kanaatin göstergesi ise zekâttır ve zekât bereket sebebidir.

Böyle olunca zekât, aslında dünya malını daha çok isteyeninin başvurması gereken bir amel olur. Zira Müslüman kendi malından vermiyor. Müslüman, Allah’ın verdiği

maldan veriyor.

Yani tabir caizse, malın musluğu Allah'ın elindedir. Bakıyor ki Müslüman zekâtını vermiyor, malı elinde tutuyor; Allah da musluğu tutuyor ya da bir musîbet gönderip daha önce verdiği servetin birikmiş zekâtlarını topluca alıyor.

Yani zekât vermemekle Müslüman, -uhrevî kayıplar bir yana- aslında önce ve acilen dünyevî maldan kaybediyor. Müslüman zekâtını verse, Allah da musluğu sonuna kadar açacak, bereket yağdıracak. Çünkü daha fazla mal elde etmenin mühim bir usûlü ve yolu da, malı verene teşekkür ederek rızasını almaktır. Malı verense, fakirlere kucak açılmasını teşekkür yerine sayan Allah'tır.

Hırsı sebebiyle kucak açmayanlar ise, mal üzerinde kazanç kıtlığı, bereketsizlik veya musîbet suretinde ilk tokatlarını yiyorlar. Neticede Müslüman zekâtı cebinden vermiş olmuyor; Allah'ın kendisine yaptığı ihsan ve ikramdan vermiş oluyor. Çünkü verdiği zekât, kendisine en az bire on olarak geri dönüyor. Bu durumda zengin fakire minnet etmeli; kesinlikle fakirden minnet almamalıdır.

ZEKÂTI GÖNÜL RAHATLIĞI İLE VERMELİ

Cenâb-ı Hak her sene taze olarak sıfırdan verdiği buğday gibi mallardan onda bir zekât istiyor. Eskiden verdiği ve üzerine bereketle arttırmakta olduğu koyun, keçi ve ticaret eşyası gibi mallardan ise kırkta bir zekât istiyor. (Aslında koyun ve keçinin zekâtı her ne kadar kırkta birle başlasa da, yüzde birle devam etmektedir. Yani yüz yirmi davara kadar bir koyun veya keçi; iki yüze kadar iki koyun veya keçi; üç yüz doksan dokuza kadar üç koyun veya keçi; dört yüzde dört koyun veya keçi ve artık her yüz davarda bir koyun veya keçi zekât verilmesi farzdır. Malı seven insanoğlu için artırmaya ne kadar elverişli oranlar değil mi?)

Bahsettiğiniz “Haşiye-2”de Üstad Hazretleri, yıllık olarak kırkta bir zekât isteyen Cenâb-ı Hakk'ın, zaten her sene ekseriyetle ve en az kırkta on adet gerek ticarî kazançta bereket (ribh-i ticârî), gerekse davarın ve hayvanın doğurmak suretiyle en az yüzde on artması şeklinde kâr olarak verdiğini beyan ediyor.¹

Yani insan zekâtı cebinden vermiyor; Allah'ın kendisine verdiklerinden veriyor. Yani musluğun başı Allah'ın elinde ve emrinde; kul verirse Allah da açacak! Demek en az kırkta on verenin, kırkta birini geri istemesi çok görülmemeli.

Zekâtı gönül rahatlığıyla vermeli.

Kırkta bire göz ve gönül koymamalı. Geri kalana kanaat etmeli.

Dipnot:

1- Mektûbât, S. 264.